

Szerző
Vörös István

Dátum
2026. márc. 09.

VERS

VERSCIKLUS

AZ EGYETEMSZIGET – 23

224

EGY GONDOLAT

Végre megvannak a korlátaim,
gondolta, amikor kezébe kerültek
tanítványai órai jegyzetei,
különböző évekből, végül is
más-más témákról.
Mindig ugyanazt a tíz dolgot
mondta el, és emlékezett,
minden évben azt hitte,
most jött rá valamire.

Ugyanaz a tíz dolog
azonban úgy összefonódott
egymással, hogy lényegében
egyetlen gondolatnak
tűntek. Ezért voltál
népszerű, mondta egy hang,
a legnagyobb gondolkodóknak
is csak egyetlen gondolatuk van,
és akinek egy gondolata van,
az gondolkodó.

Hülyeség, gondolta,
és el is veszítette a népszerűségét.

225

A HÁROM BARÁT

Valamit talán nem értek,
gondolta, vagyis nem veszek észre
valamit, amit, ha látnék,
megmutatna egy hidat,
egy utat, egy alagutat, talán csak
egy zsákutcát, hogy utaim
közül melyik reménytelen.

De mutatja!
És mégis, ki vagy mi?

Máris beljebb vagy,
előbb azt kell észrevenned,
ki mutatja, aztán úgyis világos lesz,
hogyan mit.

Hiszen mindegyik útra
mutat valaki!
Dehogy. Mindegyik út
mutat valakire, és elvisz
valakitől.

Te is elsodródtál saját
nemértés-magyarázatotól.

A nemértés, a nemtudás,
de talán még a nemakarás is a
barátaid. Senki más.
Velük viszont nem
viheted semmire.

Hát jó, akkor viszem máshová.
Nem bírod el!
Miből van?
Nem tudom.
Látod, megint a három barátod
zavar össze, tesz tönkre.
Szabadulj meg tőlük!

ZSOLD NÉLKÜLI ZSOLDOSOK

Szinte tréfából írta magáról
bizonyos szövegeiben, hogy
öregedő tanár. Az öregedéssel
az a baj, hogy a halál

főpróbája.

Vagy nem is. Inkább
ismerkedése velünk,
fölmér, körbedobál,
mint egy vásári késdobáló.

Neki nem sürgős. Néha
rögtön sikerül persze,
fejbevágás belülről,
váratlan orrvérzés,
és már fordul ki a szem,
csúszik a torokba a nyelv.

Máskor vásári kuruzslók,
önfeláldozó családtagok
mentenek életet. Akkor kivár,
vagy a fontoskodót
egyetlen szív-marokra-fogással
leteríti.

De a vajákosok és orvososok
a szövetségesei, állandóan
a jelenlétéről árulkodnak.
Jobban járnak, ha nem
tartanak igényt semmi zsoldra.
Mert különben
a semmi zsoldját kapják.

227

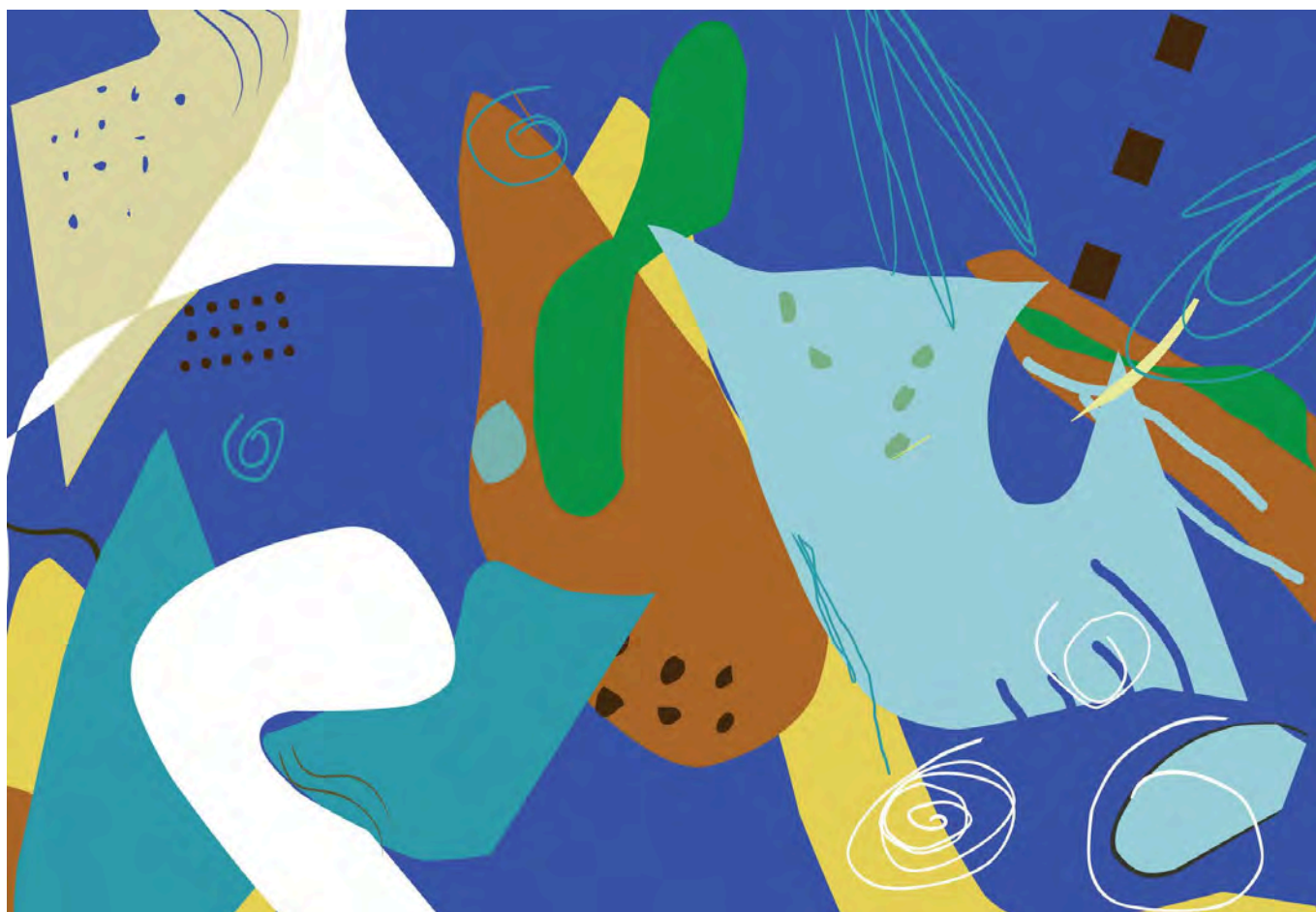
KÖLTÖZÉS A MINIKOZMOSZBA

Tanárnak már nem mondhatta
magát, mert mikor az oktatási
műintézmény áttelepült
az egyetemszigetről
a városeyetemre, ebbe a
minikozmoszba, a költözés
során elkallódott a kőtábla,
melyre az adatait írták föl.

De már régóta nem is
kőtáblára írunk, érvelt
az ügyintézőnek.
Nem? – nevetett az.

Kihajózott az egyetemtelen
szigetre, és a romok között
talált jó pár elszórt
kőtáblát, az egyik
a Tízparancsolat volt –
héberül, de ennyit azért
ki tudott betűzni.
Alighanem az eredeti,
úgy hírlott, itt őrzik.
Csodálkozott, hogy senki
sem akarta magával vinni.
Betette egy zsákba.

Saját magára vonatkozó táblát
nem talált. Besötétedett,
kint kellett aludjon
a romok között.
Talán azóta is alszik.

228

A SEMMI CSILLÁMLÁSA

Fiatalon mindig öregkori
műveket szeretett volna
írni az öregedő íróféleség.

Tanárnak már nem mondhatta
magát, mert kint felejtették
a világ-költözésnél a semmiben,
a két hely között.

Mért volna inkább a valami,
mint a semmi, töprengett
el. Ez az egész csak valamelyik
nyugdíjazott görög isten
képzelődése. Athénéé?
Apollóé? Hermészé?

A világ még csak nem
is az ideák árnyéka,

puszta visszavont vallomás,
a semmi csillámlása.

Most lett volna igazán
mit tanítania, de öregkori
műveket kellett írjon,
amin már rég túlesett
fiatalkorában.

229

SIMOGATÁS

A jóllakott hiúságnak
van olyan bizsergése,
mint mikor valaki véletlen
megérinti a macska bajuszát.
Az a bizsergés, amiért
élni szeretnek olyan sokan.
Mások az ágyék izzó
robbanását teszik az első
helyre. Van, aki egyszerűen
gondolkodni szeret, mikor
egy sosem remélt váratlan
ötletre következik egy még
váratlanabb. Ezer év múlva
erre ugyanúgy épülhet
filozófia, mint sűrű feledés.

Az állatok nehezen szoknak
a simogatáshoz, de aztán
már igénylik is.

230

A TETSZÉS EGYIK FORMÁJA

A kiöregedett tanár az írásba menekült, de írásmódja néha idegesítőnek tűnt saját magának is. Mindig és mindig más, mint ahogy kedvencei, Ovidius és Martialis írtak.

Nagy költők? Stílusuk van?
Neki nincs, gondolta,
ne is legyen, dacoskodott,
minden nap más.
Minden elrontott vers más.

Mégis szeretett írni. Versírás-módja másnak néha idegesítő, de elmagyarázta, hogy az a tetszés egyik formája.

EGYISTENHIT

Mert Hermész barátja volt,
nem tudott teljesen az egyistenhithez
pártolni. Nem is azért,
mert vasárnaponként,
amikor a már nem tiltott
misére indult, barátja
úgy engedte útjára,
mintha épp cserbenhagynák,
de ő nem akarna erről
tudomást venni.

Hermésznek nem áll
jól az önsajnálát, vetette
oda neki foghegyről,
de saját maga is sajnálta
a dologtalan istent.

Mégsem ezért kételkedett
az egyistenhitben.
Rendben, rendben, rendben,
hogyan a mi istenünk,
ahogy mondja magáról:
jó. A legjobb. Színtisztán
jó, mint a 90%-os pálinka,
ami sose fagy meg.
De a sötét erők, melyeket ez
az isten érteni se látszik,
néha mégis fölülkerekednek?

232

IDÜLT ISTENEK

Mi az, hogy luxusnyomor?
Mikor az istenek – ugye,
hogyan nem egy van? – kezdik
kiszívni a levegőt egy lakásból,
de akár egy réteg vagy osztály
feje fölül is. Ha az isteneknek
már nincs saját nevük és
testük, a lelkük megmarad,
bosszúra szomjas, mindegyikben
megerősödnek rossztulajdonságai,
és beköltöznek emberekbe.

Az öncélú pusztítás embereit
nem érti soha senki, de mindig
elegen imádják őket.
Valóban idült istenek bújnak
bennük.

A levegő nélkül maradt
családok körül megritkul
a szerencsés változás,
lakásuk besötétedik,
rendszeretlenül takarítanak.
Ha takarítának is, minden
elromlik, minden eltörik,
minden elkopik, minden elvás,
de nem veszik észre, ha észreveszik,
sincs, aki kijavítsa, elvigye, kicserélje.
Csak a régi idők fénye világít: az udvarba
behajló Tejút, vagy a szobába betévedt lidérc.

kép | vecteezy.com